

Hva slags dag er det vi egentlig markerer? Vi vil med en liten historisk oversikt vise at dagens innhold og hvem som har stått for markeringa, har skifta med åra.

Ideen til en internasjonal kvinnedag blei framsatt av m.a. Clara Zetkin (tysk sosialdemokrat) på Den Andre Internasjonale kvinnekongress i København i 1910. Her møttes utsendinger fra fagforeninger og sosialistiske partier. Kvinnedagen skulle være en sosialistisk dag – et samarbeid mellom partier og fagforeninger.

Den internasjonale kvinnedagen blei markert fra og med 1911, med møter og demonstrasjoner. Krav om kvinnestemmerett var et av de viktige krava i den første perioden. Kvinnedagen blei i de ulike land markert på ulike dager. Først seinere samla en seg internasjonalt om 8. mars som kvinnedagen.

I Norge blei dagen første gang markert i 1915, men jamnlig først fra 1921. I de påfølgende år blei det også arrangert internasjonale uker i tilknytning til dagen. Kvinnenes faglige og politiske organisering sto sentralt. Men fra 1929 forsvant 8. mars som en egen kvinnedag i Norge. Dagen blei oppsugd i Arbeiderpartiets agitasjonsuke og kvinnedagen dermed omgjort til en nasjonal partidag.

Etter annen verdenskrig har Kvinnenes Demokratiske Verdensforbund stått for markeringa av dagen internasjonalt. Her heime har forbundets norske avdeling, Norsk Kvinneforbund, aleine stått for markeringa av dagen fram til 1972. I denne etterkrigsperioden har dagen hatt et mindre klart sosialistisk innhold. Fra 1972 har den nye kvinnebevegelsen og dens krav stått sentralt i den nasjonale feiring av kvinnedagen, og dagen er blitt brukt til markering av den separat organiserte kvinnebevegelsens krav.

Hovedparoler i Samarbeidsutvalgets tog 8. mars

- Ingen klassekamp uten kvinnekamp
- Kvinner krever sin rett til lønna arbeid. 6-timers dag for alle.
- Kvinner krever desentralisering av: arbeidsplasser — tariffoppgjør — makt
- Lavtlønn — et kvinneproblem. Fagstatus for kvinneyrkene.
- Arbeidsmiljøloven fastslår barns krav til omsorg 1. leveår. Full lønn i permisjonstida — et tariffkrav.
- Fagbevegelsen trenger aktive kvinner — krev klubb- og foreningsmøter i arbeidstida.
- Lesbiske er en viktig og virkelig del av kvinnebevegelsen.
- Sjølbestemt abort. Ingen reservasjonsrett for helsepersonell.
- Gratis barnehage til alle barn.
- Nei til kristen formålsparagraf i barnehagene — fjern kirkens livssynsmonopol.
- Lag boliger for kollektive livsformer.
- Nei til kommersiell utnyttning av seksualitet.
- Bekjemp vold mot kvinner. Krisesenter i alle byer.
- Vi krever trygge fødeplasser — jordmødre i alle distrikter.
- Gratis prevensjon. Gratis bind og tamponger.
- Nei til mannssamfunnets ødeleggelse av moder jord.
- Kvinner sier nei til atomkraft. Forsk på bølger, sol og vind.
- Nei til rovdrift på ikke-fornybare ressurser. Stopp oljeleitinga.
- Gratis kollektivtransport — styrk utbygginga.
- Rasisme og kvinneundertrykking — to sider av samme sak.
- Nei til splitting av fremmedarbeiderfamilier. Legg forholda til rette for kvinner og barn.
- Lesbisk kamp er alle kvinners kamp.
- Solidaritet med undertykte kvinner i alle land.
- Nei til U-hjelp som I-hjelp. Bedre livsvilkår for kvinner.
- Støtt latinamerikanske kvinners kamp mot USA-imperialismen.

Under disse hovedparolene ønsker vi alle kvinner velkommen med sine krav for frigjøring og likestilling. Fram med mangfoldet i kvinnekampen! Kun *fargesensur*! Hovedparolene males med hvitt på rød bunn. Andre paroler males i andre farger.

Oppmøte samme sted som i fjor — Fr. Nansens plass kl. 18.00. (Foran Rådhuset.)

Samarbeidsutvalget treffes i Kvinnehuset, Rådhusgt. 2, hver tirsdag etter kl. 17.00. Kom, skriv eller ring — tlf. 41 28 64. Det er jobb nok til alle!

Samarbeidsutvalget 8. mars ved
Brød & Roser, Nyfeministene, Lesbisk Bevegelse,
Oslo Kvinnesaksforening, Oslo faglige kvinnebevegelse.